Chwała imienia Bożego

Czy wystarczy je tylko wymawiać?

> *„Oddajcie Panu chwałę należną imieniu Jego! Złóżcie Panu pokłon w świętej szacie!”* – Psalm 29:2.

Gdy Bóg posyłał Mojżesza do Egiptu, aby wyprowadził Jego naród z ciężkiej niewoli, Mojżesz pytał Boga:

> *„Lecz gdy oni mnie zapytają, jakie jest Jego imię, to cóż im mam powiedzieć? Odpowiedział Bóg Mojżeszowi: JESTEM, KTÓRY JESTEM. I dodał: Tak powiesz synom Izraela: JESTEM posłał mnie do was. Mówił dalej Bóg do Mojżesza: Tak powiesz Izraelitom: JESTEM, Bóg ojców waszych, Bóg Abrahama, Bóg Izaaka i Bóg Jakuba posłał mnie do was. To jest imię moje na wieki i to jest moje zawołanie na najdalsze pokolenia”* – 2 Mojż. 3:14-15 (BT).

W tym imieniu JAHWE Bóg nie został wcześniej objawiony Abrahamowi, Izaakowi i Jakubowi (2 Mojż. 6:3); aż dopiero, gdy rozpoczął realizację obietnic im danych, że w ich imieniu będzie błogosławił potomstwo rozmnożone jak gwiazdy niebieskie i piasek morski. Imię Jahwe zawiera zespół zacnych cech Boga jako Wszechmocny i Niezmienny. Wprawdzie w pisowni hebrajskiej słowo Jahwe występuje w formie czterech spółgłosek JHWH i nie ma żadnej pewności jego brzmienia, jest jednak pewne, że imię Jahwe czy Jehowa nie wyraża całej wiedzy o Bogu, a zatem ani Mojżesz, ani naród izraelski nie mogli mieć pewności, że jest to na pewno ten Bóg, który dał szereg obietnic ich ojcom. To imię nie było objawione ich ojcom, więc też oni tego imienia nie znali. Możemy przypuszczać, że Bóg objawiając się Mojżeszowi i ludowi izraelskiemu, dał dokładną wykładnię tego imienia, które w przeszłości było używane z wielkim szacunkiem i traktowane jako szczególnie święte.

Bóg w kontaktach z narodem izraelskim używał tego imienia i ze szczególnym pietyzmem podkreślał, że Jego imię jest święte i godne szacunku. Mówił do Mojżesza:

> *„Mów do całej społeczności synów Izraela i powiedz im: Bądźcie świętymi, bo Ja jestem święty, Jahwe, Bóg wasz! Każdy z was będzie szanował matkę i ojca i będzie zachowywał moje szabaty. Ja jestem Jahwe, Bóg wasz. Nie zwracajcie się do bożków. Nie czyńcie sobie bogów z lanego metalu. Ja jestem Jahwe, Bóg wasz!”* – 3 Mojż. 19:2-4 (BT).

W tym rozdziale zawierającym przepisy dotyczące życia społeczności izraelskiej szesnastokrotnie Bóg akcentuje: „Ja jestem Jahwe, Bóg wasz!”. W ten sposób podkreśla, że Jego prawo jest święte i niezmienne. Żydzi istotnie szanowali to imię do tego stopnia, że zamiast Jahwe używali zwrotu Adonai, co znaczy „Pan”. Taki zwrot „Pan” występuje w większości przekładów Biblii. Należy zauważyć, że w Izraelu imię nadawane dziecku miało określać szczególne jego cechy, a nazwa miejsca wyrażała ważne znaczenie. W wielu wypadkach przy zapowiedziach narodzenia się dziecka zwiastujący anioł przekazywał też, jakie imię należy nadać dziecku. Tak było w przypadku Ismaela, Izaaka, Jana Chrzciciela i Jezusa. Imiona zostały zmienione Abrahamowi, Sarze, Jakubowi, apostołom Piotrowi i Pawłowi. Miało to bardzo ważne znaczenie w związku z Bożym zamiarem względem tych osób, jak również w związku z działaniem tych osób w ich życiu. W związku z tym należy rozumieć, że imię Boże Jahwe nie służy tylko wyłącznie w tym celu, aby zwracający się do Niego musieli to imię przywoływać. Świadczy to szczególnie, że w Nowym Testamencie imię to w tym brzmieniu zupełnie nie występuje. Pan Jezus zawsze zwracał się do Boga jako do Ojca.

W Psalmie 22, proroczym opisie o życiu i cierpieniu Pana Jezusa, w wersecie 23 psalmista mówi: *„Będę opowiadał imię twoje braciom moim, będę cię chwalił pośród zgromadzenia”.* To oświadczenie, które również cytuje apostoł Paweł, wzmiankując o działalności naszego Pana, gdy był na ziemi i przekazywał naśladowcom wiadomość o Ojcu. Imię Ojca wyraża Jego zacność i potęgę Jego dzieła, którego dokonał, dokonuje i dokonywać będzie aż do ustanowienia swego Królestwa. Pan Jezus w modlitwie arcykapłańskiej mówi:

> *„Objawiłem imię twoje ludziom, których mi dałeś ze świata...”* – Jan 17:6 (BW).

Pan nie objawiał imienia Jahwe, które już było znane, lecz swoim życiem i działalnością oraz przekazem nauki objawił, jakim wspaniałym Bogiem jest Jego Ojciec, który jest Stworzycielem wszechrzeczy i realizatorem chwalebnej przyszłości dla całego stworzenia. Wszyscy, którzy przez ofiarę Pana dostąpili zbawienia, zostali po-

wołani w tym celu, aby głosili chwałę wielkości Ojca, opowiadając o Jego zacnym imieniu. Apostoł Piotr pisze:

> *„Ale wy jesteście rodem wybranym, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem nabytym, abyście rozgłaszali cnoty tego, który was powołał z ciemności do cudownej swojej światłości”* – 1 Piotra 2:9 (BW).

Rozgłaszanie wspaniałych cnót naszego dobrego Ojca jest szczególnym przywilejem i powinnością tych, którzy jako pierwiastki Jego stworzenia korzystają z najwyższych przywilejów i darów Bożych. Cnoty określają według słownika ogół pięknych i dobrych przymiotów charakteru, oznaczają zalety zacności, szlachetności, męstwa, prawości itp. Takie cnoty przejawiają się we wszystkich dziełach naszego Boga, którego imię jest Święty. Prorok Izajasz pisze:

> *„Panie! Tyś moim Bogiem! Będę cię wysławiał i wielbił twoje imię, gdyż dokonałeś cudów; twoje odwieczne plany są niezłomną prawdą”* – Izaj. 25:1.

To wspaniałe imię naszego Boga i Stworzyciela wyraża się cnotami Jego charakteru w podstawowych czterech przymiotach: mądrości, sprawiedliwości, miłości i mocy. Wszelkie Jego działania i postępowanie względem całego stworzenia są zgodne z tymi pięknymi przymiotami. Żadne z nich nie są ze sobą w sprzeczności. Taki jest nasz wspaniały, potężny, ale również miłosierny i litościwy, dobry Bóg i Ojciec i takie jest Jego imię. I chociaż jest On niezależny od kogokolwiek i czegokolwiek, to bardzo ceni każdy przejaw szacunku i chwały oddawanej Mu przez Jego stworzenia. Ten stosunek Boga do maluczkich przekazuje prorok Izajasz:

> *„Bo tak mówi ten, który jest Wysoki i Wyniosły, który króluje wiecznie, a którego imię jest „Święty”: Króluję na wysokim i świętym miejscu, lecz jestem też z tym, który jest skruszony i pokorny duchem, aby ożywić ducha pokornych i pokrzepić serca skruszonych”* – Izaj. 57:15.

W obecnych czasach panowania grzechu, zła, nieprawości, święte imię Boże jest bezczeszczone w wyniku odstępstwa Szatana i jego sług. Bóg w swoim mądrym planie dozwala na istnienie tego stanu do pewnego czasu, aby doświadczyć całe stworzenie i tym sposobem nauczyć przestrzegania Jego prawa oraz uwielbiania Jego świętego imienia. Czyni to tylko i wyłącznie przez wzgląd na siebie samego, jak oświadcza przez proroka Izajasza: *„Przez wzgląd na siebie, przez wzgląd na siebie to czynię, bo jakże zbezczeszczone było moje imię; a przecież mojej chwały nie oddam innemu”* – Izaj. 48:11. Gdy dokona się realizacja całego planu Bożego, Jego stworzenie będzie wielbić zacne Imię Wszechmocnego i opiewać niezgłębione dzieła Jego (Psalm 145).

Poznanie wielkości i chwały Imienia Bożego, zrozumienia Jego działania i planów, było głównym zamierzeniem Boga w całym postępowaniu z wybranym narodem izraelskim. Prorok Ozeasz nawołuje:

> *„Starajmy się więc poznać, usilnie poznać Pana; że go znajdziemy, pewne jest jak zorza poranna...”* – Oz. 6:3.

Niestety naród ten błądził sercem i nie był w stanie poznać dróg Pańskich, natomiast często pogrążał się w bałwochwalstwie. To było przyczyną, że był często karany i niestety nadal doznaje karania, aby zrozumiał swój błąd i dostąpił obiecanych błogosławieństw. Bóg przez proroka Jeremiasza zapewnia, że przywróci im swoją łaskę:

> *„I dam im serce, aby poznali, że Ja jestem Pan. I będą mi ludem, a Ja będę im Bogiem, bo nawrócą się do mnie całym swoim sercem”.*

I dopiero po ustanowieniu Nowego Przymierza poznanie imienia Pana Boga będzie możliwe nie tylko przez naród izraelski, ale również przez całą ludzkość.

> *„I już nie będą siebie nawzajem pouczać, mówiąc: Poznajcie Pana! Gdyż wszyscy oni znać mnie będą, od najmłodszego do najstarszego z nich – mówi Pan...”* – Jer. 31:34.

Stwarzając człowieka Bóg postanowił w nim zawrzeć swój obraz i swoje podobieństwo. Pierwszy człowiek Adam, będąc doskonałym, istotnie posiadał te piękne cechy Bożego obrazu. Niestety upadek, grzech i degradacja zniszczyły te wartości i obecnie są one w ludziach dalekie od tego ideału. Pomimo to nadal w ludziach istnieją szczątkowe pozostałości tych pięknych cech Bożego imienia. Zakon dany Izraelowi wykazał, jak daleko odszedł człowiek od tego ideału. Mimo to apostoł święty Paweł pisze, że poganie nie posiadający Zakonu, będący nieświadomi doskonałego prawa Bożego, z urodzenia pełnią niektóre jego wymagania (Rzym. 2:14). Pan Jezus urodził się jako człowiek doskonały i posiadał te cechy, które przynależą człowiekowi i które w przyszłości człowiek doskonały będzie posiadał. Pan Jezus w rozmowie z uczniami często oświadczał, że kto Go widzi, widzi Ojca. Filip zwrócił się do Pana z prośbą:

> *„Panie, pokaż nam Ojca, a wystarczy nam. Odpowiedział mu Jezus: Tak długo jestem z wami i nie poznałeś mnie Filipie? Kto mnie widział, widział Ojca; jak możesz mówić: Pokaż nam Ojca”* – Jan 14:8-9.

Podobieństwo Ojca w życiu i działalności Pana Jezusa polegało na tym, że uosabiał zestaw najwyższych zalet odpowiadających charakterowi Ojca – w mądrości, sprawiedliwości, miłości i mocy. Mówił On: Gdybyście mnie znali, znalibyście i Ojca, który mnie posłał, bo wszystko, co ja czynię, to wykonuję Jego wolę. Pan Jezus swoją osobą i nauką przyniósł na ziemię nie tylko wiadomość o Bogu i Jego chwalebnym planie ustanowienia wiecznotrwałego Królestwa zarówno w niebie, jak i na ziemi, lecz pokazał też obraz Ojca, który jest Prawodawcą i Stworzycielem wszechrzeczy. Po śmierci i zmartwychwstaniu Pana Jezusa, od zesłania ducha świętego dzieło świadczenia o wielkości imienia Bożego i Jego planie prowadzi Kościół – Nowe Stworzenie. Teraz jest ten właściwy czas, gdy wiadomość o dokonanym zbawieniu przez ofiarę Jezusa Chrystusa jest ogłaszana wśród tych, którzy mają uszy ku słuchaniu.

> *„Jest to rzecz dobra i miła przed Bogiem, Zbawicielem naszym, który chce, aby wszyscy ludzie byli zbawieni i doszli do poznania prawdy”* – 1 Tym. 2:3-6.

W ciągu całego Wieku Ewangelii członkowie Nowego Stworzenia niosą sztandar Prawdy i z pełnym zaangażowaniem ogłaszają chwałę Królestwa, którego brzask już widzimy, gdy Pan jako Ramię Jehowy ujmuje swoją władzę. Drodzy w Chrystusie, wszyscy, którym leży na sercu dobro chwały imienia naszego Boga i Ojca, wzmóżmy nasze poświęcenie ku zwiastowaniu Jego wielkiego i wspaniałego dzieła. Niech naszą modlitwą będą słowa Psalmu 51:17 *„Panie! Otwórz wargi moje, a usta moje głosić będą chwałę twoją”*. Oby dzieło naszego Pana Jezusa, które prowadził na ziemi, było nadal kontynuowane przez Jego naśladowców. Dołóżmy wszelkich starań, by słowa prorocze o naszym Panu były realizowane w naszym działaniu.

> *„Zwiastowałem sprawiedliwość w wielkim zgromadzeniu, oto warg swoich nie zamknąłem, Panie, ty wiesz o tym. Nie ukrywałem w sercu swoim sprawiedliwości twojej, opowiadałem o wierności twojej i zbawieniu twoim. Nie zataiłem łaski i wierności twojej wobec wielkiego zgromadzenia”* – Psalm 40:10-11.

Chwałę imienia Bożego, czterech głównych przymiotów Jego charakteru, opiewa Pieśń 247a.

Mądrością swą wieczną stworzyłeś nasz świat
W swej sprawiedliwości świat sądzisz od lat
W miłości cudownej Twój Syn zbawił nas
Swą mocą zapewniasz zmartwychwstania czas.

Kopak Jan
R-
„Straż”